

LUIGI MARIA
EPICOCO

STANOVITNI IN VERODOSTOJNI

Urjenje v vsakdanji zvestobi

Slovenski prevod
ANDREJ TURK

salve

Spremna beseda

Knjiga *Stanovitni in verodostojni – Urjenje v vsakdanji zvestobi* je zbirka premišljevanj za duhovne vaje, ki so jih opravile benediktinke julija 2019 v italijanskem mestecu Ostuni.

Že samo povabilo k vsakdanji zvestobi zveni kot nekaj globokega, konkretnega in koristnega za duhovno rast vseh, ne glede na življenjski stan in poklic.

Pisec nam predlaga, naj zvestobo sprejmemo kot življenjski slog, v katerem se moramo uriti dan za dnem. Vabi nas, naj se učimo iz svojih napak in odločitev, tako dobrih kot slabih, predvsem pa iz dogodkov – prijetnih ali ne, pričakovanih ali nepredvidenih –, ki nam jih pošilja življenje.

Nihče od nas ni potrjen v milosti, vsi pa smo poklicani k zvestobi Očetovemu načrtu ljubezni do nas, brez prepuščanja malodušju ali nekoristnega, če že ne škodljivega mistificiranja oziroma »poduhovljanja« resničnosti.

Kristus nas kot zvesti Vogelni kamen našega življenja in celotne zgodovine sveta vabi, naj mu na vse dogodke, po katerih nas nagovarja, odgovarjamo z

zvestobo. Vsi naši življenjski odzivi naj slonijo na njegovi stanovitni in verodostojni ljubezni.

Premišljevanja, ki jih je don Luigi pripravil za benediktinke ostunskega samostana, so zato neprecenljivi biseri za ljudi vseh stanov, ki si v posvečenem, družinskem ali samskem življenju vsak dan prizadevajo živeti po evangeliju.

Želimo vam uspešno urjenje!

Založnik

HREPENENJE PO ZANESLJIVIH ODNOSIH

Vsakič, ko me Božja previdnost pripelje v stik s posvečenim in zlasti samostanskim življenjem, se lahko tako rekoč z roko dotaknem tega, kar Jezus v evangeliju opredeljuje kot »edino potrebno«, ki človeku ne bo odvzeto. Med obiskom pri Marti in Mariji razglasi držo slednje za pomembnejšo od sestrine. S tem ne pravi, da je Marija »boljša« od Marte, ampak le, da ima duhovni vpogled, ki ga sestra zaradi svoje zatopljenosti v gospodinjska opravila še nima.

V Janezovem poročilu o Jezusovi obuditvi njunega brata Lazarja (prim. Jn 11,20–27) je Marta že bolj »spreobrnjena«, čeprav še vedno ostaja Marta. Ko pa Jezus nekaj dni pred začetkom svojega pasijona še zadnjič obiše njihov dom v Betaniji (prim. Jn 12,1–8), najdemo pri mizi okoli njega celo vrsto spremenjenih ljudi.

Prvi med njimi je od mrtvih obujeni Lazar, ki je v prejšnjem poglavju (prim. Jn 11,1–44) »sodeloval« samo s svojo smrtjo, zdaj pa živ in zdrav sedi za mizo. Marija, ki je prej zgolj poslušala – kar je sicer najpomembnejše –, zdaj opravlja čudovito in globoko mi-

stično dejanje: Jezusove noge mazili z dragocenim oljem, ki napolni vso hišo s prijetno vonjavo. Marta pa še naprej streže, le da se pri tem dobro zaveda, kdo je Ta, s katerim govori in mu služi.

V Cerkvi ne razlikujemo med bolj in manj imenitnimi poklici. Vsak od nas v njej opravlja svojo službo, ki je enkrat bolj podobna Martini, drugič pa Marijini. Ni pa rečeno, da smo zgolj zaradi opravljanja ene ali druge vloge že na svojem pravem mestu. Vprašati se moramo, ali smo v svojem poklicu spreobrnjeni oziroma ali je ta utemeljen na Kristusu. Samo to posvečuje redovniški in vsak drug poklic. Redovništvo, ki ni osredinjeno na Kristusa, ima lahko vse zunanje značilnosti kontemplativnega in verskega življenja, vendar je izgubilo svoje bistvo.

Marijina nedejavnost pa ima tudi temnejšo plat, kot vidimo v evangeljskem poročilu o Lazarju, ki hudo zboli in umre še pred Jezusovim prihodom. Njegova »zamuda« v sestrah – prepričanih, da po bratovi smrti zanj ne more več storiti ničesar – vzbudi celo očitek: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi brat ne umrl.« Katera od sester se sooči z bratovo dramatično smrtjo in odide prihajajočemu Jezusu naproti: dejavna Marta ali kontemplativna Marija? Marta. Marija zaradi svoje kontemplativne naravnosti podleže depresiji. Prevzame jo globoka tesnoba, potrto, za katero so dovezetnejši tisti, ki so nagnjeni k premišljevanju. Kontemplativno življenje, ki je sicer velik blagoslov, lahko postane huda

težava, če ga ne znamo pravilno uravnnavati. Zato si ne smemo domišljati, da smo na pravem mestu zgolj zato, ker nosimo habit ali zasedamo kak položaj.

To lahko rečemo šele, kadar smo resnično spreobrnjeni in je naš pogled uprt v Kristusa. On je tisto »edino potrebno«, ki ga moramo postaviti v središče osebnega in cerkvenega življenja.

Najbolj dragocene stvari so pogosto najbolj skrite. Sveto pismo gleda na vse čisto drugače od sveta. Vzemimo za primer preroka Samuela (prim. 1 Sam 16,1–13), ki mu Bog naroči, naj odide v Betlehem poiskat naslednika kralja Savla. Ko pride v Jesejevo hišo in mu ta predstavi svoje sinove, jih začne gledati s človeškimi očmi. Njegovo pozornost najbolj pritegne prvorojenec. Prepričan je, da Bog vedno izbere prvorojenca, med katerimi so običajno izbirali tudi kralje. Samuelovo občudovanje prvorojenčevega videza in visoke postave zmoti Božji glas: »Človek vidi, kar je pred očmi, GOSPOD pa vidi v srce« (prim. 1 Sam 16,7).

Podobno bi lahko rekli, da obstaja vidna in glasna Cerkev – Cerkev na prvi črti –, ki občuje s svetom po časopisih in družbenih medijih. Vendar to ni njen najbolj dragocen del. Ta se skriva v njenih koreninah: to je Cerkev, ki za svet moli zavedajoč se, da ga je kot kvas poklicana prekvasiti. Kvasa ljudje ne vidijo, ker je skrit v testu, ki ga prekvaša. To je največja dragocenost Cerkve!

Vsebina

HREPENENJE PO ZANESLJIVIH ODNOSIH	9
Zvestoba v odnosih	12
Iskanje gotovosti in malikovanje	22
NENAVADNA NAVADNOST	31
Navadni čas ...	31
Kje je bog v vsakdanjem življenju?	33
Ali nas lahko vsakdanjost posvečuje?	42
Bog v nenavadnosti	50
KAJ PA, ČE BOG ZASPI?	53
Med viharjem ...	53
Vztrajanje v molitvi	60
Kako vztrajnost ohraniti?	68
KAKO DELUJE BOG?	73
Resničnost moramo sprejeti	73
In zanjo poskrbeti.	77
Božja beseda razsvetljuje našo resničnost	82
Božji načrt in naši strahovi	87

ZVESTI IN DEJAVNI KOT MARIJA	91
Mati, ki počlovečuje naše življenje	91
Zvesti v ljubezni	96
Karitativna ljubezen kot vir veselja	99
SPOSOBNOST UPANJA	107
Zaupljivo upanje	107
Besede niso dovolj, potrebne so odločitve!	118